

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa, Seu d'Urgell, Vic i Lleida

NÚM. 23

MAIG DEL 1936

ANY II

L'ESPERIT SANT VIUIFICADOR

En els primers versets del llibre del Gènesis hi ha pintada una escena molt semblant a la que s'ens presenta en els Fets dels Apòstols sobre la vinguda de l'Esperit Sant.

En la primera s'ens presenta la terra orfe de vida i ornamentació, cobrint les tenebres, a mode de vel, la faç de l'abisme i l'Esperit Diví passejant-se damunt d'aquella massa informe, en la qual hi anava marcant els trets de les seves perfeccions infinites.

En la segona escena apareixen uns homes carnals i ignorants, inclinats a les coses sensibles, febles i inconstants per al bé. Damunt d'ells es posa un dia l'Esperit Sant en forma de ignies llengües i transforma radicalment les seves persones.

El Sant Pere dels Fets dels Apòstols, que s'enfronta amb el Sinedrí i increpa a tot un poble, acusant-lo de deïcida, cap semblança no té amb el Sant Pere de l'Evangeli, que tremola a la sola veu d'una criada.

En el principi de la creació l'Esperit Sant llença en el caos el germen d'on brostarà la vida. Després de la redempció vindrà sobre els cors dels mortals, per a dipositar-hi els tresors d'una nova vida: la vida de la gràcia.

D'una i altra vida l'Esperit Sant n'és el principi; però quan de diferenta manera! Mentre amb la vida natural no fa sinó imitar molt de lluny les seves perfeccions, al comunicar als homes la vida sobrenatural els comunica la seva pròpia vida.

Les paraules del Sant Evangeli no admeten tergiversacions: A tots els qui han rebut per la fe a Jesús «els ha donat poder per esdevenir fills de Déu» la qual filiació no l'han rebuda de la carn o de la sang sinó d'haver nascut de Déu.

I no és condició exigida pel mateix Jesucrist per a entrar en el regne de Déu l'haver renascut per l'Esperit Sant i l'aigua?

Idèntica doctrina predica l'apòstol Sant Pau, quan afirma que els nostres membres són temple de l'Esperit Sant que habita en nosaltres, que hem rebut de Déu i que en conseqüència ja no ens perteneixem, car hem estat comprats a gran preu, per a donar glòria a Déu i portar-lo dintre del nostre cos.

Vivim, doncs, no nosaltres, sinó Déu en nosaltres. Meditem-ho.

CATECISME LITÚRGIC

LA SANTA MISSA

—*Amb veritable fruïció del meu esperit he anat seguint les explicacions que m'ha donat referents al sant Sacrifici de la Missa en general i a l'Altar, amb tot el seu abillament, ¿voldrà avui explicar-me alguna cosa sobre els ornaments amb què veig va revestit el Sacerdot durant la celebració de l'August Misteri?*

—Els ornaments del Sacerdot durant la Missa són sis: l'*Amit*, l'*Alba*, el *Cíngol*, el *Maniple*, l'*Estola* i la *Casulla*. Es cosa tan gran i divina la santa Missa, que ha determinat l'Església fos sempre celebrada amb un vestuari especial, dotat d'una peculiar benedicció.

En son origen la major part dels ornaments sacerdotals eren comuns als eclesiàstics i a determinats dignataris de l'Imperi, com els senadors i altres personatges oficials. Però a mida que vingueren en desús en els costums cortesans, anaren fent-se exclusius de la clerecia, posada al servei del culte. Posteriorment s'atribuí a cada ornament sagrat un especial simbolisme, que ha acceptat l'Església i ha consagrat amb les oracions adients que vol reciti el Sacerdot a l'imposar-se'ls.

L'*Amit*, amb el qual el Sacerdot es cobreix primer el cap, i se l'acomoda després al coll i espatlles, simbolitza la fortalesa especial de què s'ha d'investir contra les escomeses del dimoni. L'*Alba*, amb què es cobreix tot el cos, simbolitza la innocència de l'Anyell Immaculat que s'ha d'immolar damunt l'Altar, i recorda al Sacerdot la puresa de què deu estar abillada la seva ànima per a celebrar el sant Sacrifici. El *Cíngol*, cordó amb què es cinyeix i ajusta al cos l'*Alba*, simbolitza la virtut de la castedat que ens cinyeix i porta mortificats els sentits. El *Maniple*, que era al principi una espècie de mocador que es portava penjat al braç esquerre i servia per eixugar-se el front, recorda el treball i les llàgrimes, i per tant simbolitza el zel ardent de què deu anar revestit el Sacerdot. L'*Estola*, senyal d'autoritat i de distinció, encara entre els romans, simbolitza la immortalitat i la innocència recobrada per la Redempció operada per Jesús amb el jou de la Creu que portà damunt ses espatlles, fent-se obedient fins a la mort. I finalment la *Casulla*, que en son origen era un gran mantell, amb una obertura al mig, apta per a posar-se-la, i que cobria tot el cos. Per a moure les mans s'havia de replegar damunt dels braços, del qual encara n'és avui un vestigi el costum de sostenir la *Casulla* del Sacerdot en el moment de l'elevació de l'Hòstia Santa i del Calze en la Missa. Modernament ha pres la *Casulla* una forma tota retallada i curta, que ni ombra té d'aquell antic mantell. A poc a poc, però, es va fent arreu del món la restauració dels ornaments sagrats, particularment de la *Casulla*, de manera que tinguin una major dignitat i s'avinguin més i més amb la tradició de l'art litúrgic de l'Església.

—*¿Què plaent m'és assabentar-me de totes aquestes coses...! Digui'm també quelcom sobre els diversos colors dels ornaments...*

—Molt bé que te n'aprofitis, però tingues avui paciència, i espera el propi-
nent mes, i t'explicaré el que desitges.

Per Christum Dominum nostrum

Per Jesucrist nostre Senyor, són les paraules que l'Església posa al final de gairebé totes les seves oracions. Tanta insistència denota que contenen elements capdals de vida cristiana.

En primer lloc inculquen la necessitat d'anar a Déu per mitjà del seu Fill unigènit. És l'ensenyament de Jesús: «Si una cosa demaneu al Pare en el meu nom us la donarà. Fins ara no heu demanat res en el meu nom; demaneu i rebreu, perquè el vostre goig sigui complet». I Sant Pere: «No és en cap altre la salvació puix altre nom sota el cel no hi ha, donat entre els homes, en el qual hàgim de salvar-nos».

El camí primitiu per anar a Déu l'home s'el va barrar per sempre més amb el pecat original, i qui sap cada u de nosaltres quants d'obstacles nous hi haurem afegit amb pecats personals. Ara és indispensable prendre l'altre camí que la misericòrdia de Déu ens ha obert amb l'encarnació, vida, passió, mort i resurrecció del Fill unigènit. «Jo sóc el camí, la veritat i la vida».

Fruits que llevi la nostra naturalesa, no són pas agradosos al Pare. Units al cep veritable és com llevarem molt de fruit amb el qual el Pare sigui glorificat. Pregueres eixides de nosaltres sols, no penetren pas fins al soli de l'Altíssim; hi penetren presentades pel Pontífex Suprem, qui «no amb sang de bocs i vedells, sinó amb la pròpia sang entrà una vegada en el santuari, havent trobat preu de rescat etern vivint-hi sempre per a intercedir per nosaltres».

En segon lloc ens ensenyen aquelles paraules; que per mediació de

Jesús, sí que podem i devem arribar fins al tron de la Ssma. Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant.

Fou lamentable la desviació d'aquells falsos zeladors que temien en la Ssma. Humanitat de Jesús, un des-torb per a la unió més perfecta amb la divinitat. Ho digui sinó l'apòstol Felip, el qual havent pregat al Senyor: «Senyor, mostreu-nos el Pare i basta», oí la severa resposta: «Tant de temps que sóc amb vosaltres i no m'has conegut, Felip? No creus que jo sóc en el Pare, i el Pare en mi?»

Però d'altra banda arriscariem d'ixar-reir la vida cristiana si ens avesséssim a terminar-la amb un culte massa parcialment dirigit a l'element humà de Crist Jesús. Per recolzar massa en les dots humanes, el Senyor desdenyà la lloança d'aquell jove: «Mestre bo, què faré per heretar la vida eterna?» Al qual Jesús respongué: «Per què em dius bo? Ningú bo sinó un, Déu». I una altra vegada als Apòstols: «La carn no serveix de res, l'esperit és el que vivifica».

(Seguirà)

LA FLOR DE MAIG

*En son esclat, les flors, de dolç perfum
han embaumat de nou tot el jardí;
i plau-me respirar alè tan fi,
i veure-hi el reflex d'un raig de llum.*

*Puix que m'acut llavors la recordança,
d'aquesta Flor de flaire exhuberant
que el jardí seu perfuma tant i tant
que fins hi troba Déu plaent estança;
i en sos esclats de llir
reflecteix tan bé els raigs del Sol diví.*

*Maria—oh la galana flor i bella
de qui han copiat les altres flors,
la beutat, el perfum, els rius colorst—
Sóc flor tot just poncella.
Deixeu-me, doncs, que us miri
per si puc copiar l'albor del lliri.*

P. C.

PREGUNTES I RESPOSTES

—*Es lícit portar l'escapulari del Carme junt amb altres escapularis, units amb una mateixa cinta?*

—Sí, en efecte. Així ho declarà la Sagrada Congregació. En tal cas convé, però, tenir gran cura que les peces dels diferents escapularis restin ben distintes, així com el que vàrem fer notar sobre la manera de portar-los, cuidant que les dues peces caiguin l'una sobre el pit i l'altre sobre l'espatlla.

—*Desitjaria saber per la pròpia tranquil·litat si he de portar els escapularis immediatament sobre el cos.*

—Moltes són les persones que no veuen ben clara aquesta qüestió. A totes elles podem assegurar que no hi ha cap llei que els hi obligui.

Es poden portar immediatament sobre el cos o si es prefereix per a evitar molèsties, es poden portar també entre la roba.

—*Què més he d'observar per a portar convenientment el sant escapulari?*

—Quan hauràs observat escrupolosament totes les prescripcions esmentades, encara et mancarà una cosa de màxima importància: Portar-lo devotament.

El Sant Escapulari no és pas solament un símbol de la protecció de Maria Santíssima; és també una penyora del nostre amor.

Es molt còmode pensar que la Mare de Déu del Carme no exigeix de nosaltres sinó el portar l'escapulari, sense que ens havem de preocupar de si són o no desarreglats els nostres costums. No és pas aquest el sentit del pacte que ha fet la Mare de Déu del Carme amb els seus devots. Les obligacions són mútues i si Ella s'ha compromès a dispensar-nos tan grans privilegis, és a canvi de tenir-li una veritable devoció que consisteix principalment en la pràctica de les virtuts cristianes.

PRODIGIS DEL CARME

Magí Lloelles i Vilaplana de quinze anys d'edat, treballava com a manobre en l'edifici que havia d'ésser més tard el convent del Carme.

El dia 23 de setembre de 1916, a tres quarts de sis de la tarda, tingué la desgràcia de caure per l'ull de l'escala d'un tercer pis. Plens de consternació tots els que presenciaren la fatal caiguda anaren a cercar el metge no sense haver invocat el poder de la Verge Carmelitana.

Arribat que fou el metge constatà la seva defunció, per la qual cosa li fou administrat el Sagrament de l'Extrema Unció.

Però, oh prodigi! Sota aquelles carns massegades es tornaren apreciar poc a poc els símptomes de la vida i l'andemà havia retornat el coneixement. Després de quatre dies començà a llevar-se i prendre aliment i als deu, pogué tornar al treball, sense quedar-li el més lleu vestigi de la caiguda.

En acció de gràcies per tan singular benefici es cantà un solemne ofici a la Verge del Carme, al qual hi assistiren tots els familiars del agraciat jove i tots els treballadors.

Aquest fet s'esdevingué a Tàrrrega on és encara celebrat pels innombrables devots de Maria.

LA GUERRA A JESÚS

El profeta posa en boca de Jesús clavat en creu aquella planyívola queixa: «Durant tot el dia vaig tenir els meus braços estesos davant d'un poble incrèdul i que em contradèia constantment».

En aquestes poques paraules està clarament consignada la conducta seguida pels homes amb Jesús, el seu Salvador. El *dia* a què fa referència la profecia, es el lapse de temps comprès des de la vinguda de Jesús fins la fi del món. El poble incrèdul, que persegueix el seu Salvador, és la humanitat.

Jesús està clavat al cim de la muntanya del calvari. Al peu de la mateixa van passant generacions d'incrèduls, els quals, seguint l'exemple dels qui el crucificaren, vomiten contra d'Ell horribles blasfèmies.

Què són tots els que actualment persegueixen a Jesús en la nostra desventurada pàtria? Són militants que formen en els rengles d'aquesta compar-sa insensata. Ara els toca a ells el torn. Ara passen ells per davant de la creu i no podent-la destruir, l'escupen.

Infelisos! El temps us engolirà irresistiblement; però la Creu que us fa nosa, que voleu derribar, restarà sempre ferma, resistint les vostres ires i el temps, perquè és divina.

Ben trist és el vostre destí, cavant durant tota la vostra vida la fossa que us ha de precipitar en fatal ruïna. Penseu ésser més forts que els emperadors romans i més astuts que els perfids jueus?

Doncs tots aquests han passat, mentre l'Església perdura sempre i apesars d'aquesta lluita dinou vegades secular.

LA GUERRA ALS DEIXEBLES DE JESÚS

En els moments que precediren a la mort de Jesucrist, el Diví Mestre obrí als ulls dels deixebles els secrets de l'esdevenidor i els posà en coneixement de les lluites que els esperaven: «Si a Mi em perseguiren, també us perseguiran a vosaltres; perquè el deixeble no ha pas d'ésser més ben tractat que el mestre, ans ha d'estar molt content de tenir un mateix tracte».

No necessitem pas de gaires raonaments per a saber si s'ha complert aquesta profecia. La història parla en aquest punt ben clarament i fins podem dir que la història de l'Església s'identifica amb la història de les seves lluites.

Entre els deixebles de Jesús els perseguidors s'han encebat particularment contra els Religiosos i Religioses. S'els acusa de no fer res i com ells mateixos no hi creuen amb aquest sofisma, veus ací que actualment es tracta que això sigui una realitat i avui s'els obliga a tancar una escola i l'andemà s'els foragita d'un hospital, per a tirar-los després en cara el no fer res.

Els Religiosos fan nosa particularment a l'escola i a l'hospital. Es clar; no s'ha de permetre que l'infant conegui altre camí que el del mal; o que el malalt que ha arribat al cap d'allà del seu camí, s'escapi de les urpes del dimoni amb una bona confessió.

No hi veieu en tot això l'astúcia del dimoni, que pren militarment el principi i el fi de la nostra vida, per tal d'impedir que l'home conegui Jesús i es salvi; que segueixi pel bon camí i assoleixi aquella felicitat de la qual ell n'ha estat justament exclòs?

Avui s'amparen totes les iniciatives que procurin un major benestar a les classes húmils. I en els establiments de beneficència hi haurà abnegades religioses que treballaran de nit i de dia, contentant-se en percebre una ridícula, —perquè ho fan per amor a Déu— i encara se les llençarà al carrer sense cap raó, ni donar-les-hi un refugi on acullir-se.

Quins són els mòbils d'aquest ingrati comportament? Jo us emplaço a què en trobeu un tant sols *d'honest*. No en descobrireu altre que el *sectarisme*.

CARITAT EN EL PARLAR

Res manifesta tant l'interior de la persona com el poc cuidado en parlar del proïsme.

Quan hom contempla el proïsme sense cap mena de recurs sobrenatural és sovint mogut a mercè de l'apassionament manifestat per la gelosia, per l'odi o per l'antipatia i sota el seu influx arriba a estrafer les accions més innocents.

Es molt difícil endinsar-se a l'interior de les persones on afluïxen circumstàncies per a nosaltres ben desconegudes que brollen de la vivessa del caràcter, de la ignorància i del temperament.

Cal no oblidar el que diu un notable escriptor: «Les faltes que procedeixen de la passió dominant, són les més odioses, i altrament són les més dissimulades a la presència de Déu».

La Regla Carmelitana recordant les paraules de l'Esperit Sant diu: «en el molt parlar no hi mancarà pecat».

El Profeta David compara el murmurador a l'espasa de doble tall.

Sant Pau diu que els murmuradors no entraran en el regne dels Cels.

Es compta en la vida de la Germa-

na Margarida del Santíssim Sagrament, carmelita de Braune, que quan sentia una conversa contra la caritat veia sortir un fum tan espès i enverinat que la feia desmaiar i que tot seguit es refugiava davant de Jesús Sagramentat a demanar-li perdó.

Són adients aquests mots atribuïts a Sant Francesc d'Asís: «el que parla malament del proïsme és un assassí perquè mata les ànimes embriagant-se amb la seva sang; és pitjor que el carabiós perquè trosseja i arrossega per totes parts les entranyes vives del proïsme; pitjor que la bèstia immunda perquè escarbota els vicis i en fa d'ells el seu exquisit nodriment, i pitjor que Cam, car posa al descobert per totes parts les vergonyes de la Religió, nostra Mare».

No oblidem en aquest punt el que ens diu Santa Magdalena de Pazzi: «Si el proïsme té algún defecte penseu que no li manca alguna virtut que el fa agradable a Déu». «Parem esment en les virtuts per a imitar-les, tanquem, però, els ulls als seus defectes».

L'ESCOLA LAICA

Sortien de l'escola laica uns vaillets entremaliats, apedregant a tot el que s'els posava al davant i injuriant a les persones, quan s'els hi ataçà un vellet preguntant-los:

- D'on veniu, ara?
- De l'escola.
- I què us ensenya el senyor mestre?
- La ciència i la llibertat.
- I de catecisme?
- D'això res.

—I el sant temor de Déu... la salvació eterna... l'ànima?

—Això diu que són falòrnies.

—Digueu al senyor mestre que el que és verament una falòrnia és l'educació que us dona. Pobres infants! Com heu de poder viure en societat, sinó sabeu respectar el vostre proïsme; i com l'heu de respectar sinó teniu temor de Déu?

Penseu saber ja ben viure i no sabeu encara per quin fi viviu.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

ESPIGOLALLES

Retalls

Anem a transcriure un nou fragment de la magna enciclica «*Quadragesimo Anno*».

El gran Pontifex després d'esbrinar amb gran cura les causes que han pogut impulsar a tants de catòlics a passar-se a les files dels partits anticristians, s'enfronta amb aquella acusació que aillals persones han adreçat a l'Església disculpant-se, ço és:

«Que l'Església i els qui és proclamen els seus adictes afavoreixen els rics, desprecien els obrers i no tenen per ells el més petit cuidado. Per aquesta raó s'han vist obligats, mirant pel seu bé, a inscriure's i entrar en el socialisme.

Es ben de doldre—continua el Pontifex—que hi hagi hagut i que àdhuc hi hagi encara qui volent passar per catòlics, gairebé no es recorden d'aquella llei sublim de justícia i caritat que obliga no solament a donar a cadascú el que li pertoca, ans encara a socórrer els germans necessitats com al mateix Jesucrist i, el que és pitjor, cap escrúpul no tenen d'oprimir els obrers per augmentar els seus guanys.

Més encara; no manquen homes que abusen de la religió i en nom d'ella procuren dissimular vexacions injustes, per tal de defensar-se contra les justes exigències dels obrers.

Una tal manera d'obrar no cessarem mai de reprovar-la amb tota energia. Perquè aquests són causa que l'Església—encara que sense raó—hagi pogut semblar que es posava de la banda dels rics i que no la commoien cap mica les necessitats i penúria dels qui es trobaven com desheretats de la part que els hi tocava de benestar en aquesta vida».

Què encertades són aquestes observacions de Pius XI. Quantes llàgrimes i persecucions han costat a l'Església les faltes dels seus fills ingrats i desobedients. Tan de bo es decidissin tots els que es diuen catòlics a seguir íntegrament les seves doctrines.

Floretes de Maig

Ja el mes de maig truca a les portes del nostre cor per a vessar-hi tots els tresors de les seves gràcies i perfums; ja ens sollicita amb veu eloqüent a lloar al Criador de tanta bellesa.

Damunt el tron que li ha bastit la nostra devoció, també Maria espera en aquest mes el tribut anyal de la nostra devoció.

Temeria ferir la susceptibilitat dels meus estimats lectors, tan devots tots ells de Maria Santíssima, de nostra Mare ben aimada, que en un moment d'inefable amor ens lliurà el Sant Escapulari, penyora segura d'eterna predestinació, si volgués posar oci les raons que ens empenyen a honorar a Maria.

No n'hi ha prou d'ésser fills predilectes de la Mare de Déu, per a intensificar en els moments més solemnes, el nostre amor i la nostra devoció envers Aquella que ens protegeix constantment des del Cel?

Seria una monstruositat, que una ànima carmelitana, que ostenta amb sant orgull l'escapulari del Carme sobre el pit, negligís ofrenar en aquest mes a Maria, les perfumades flors de la seva devoció i les seves virtuts.

El mes de maig, síntesi de totes les belleses de l'any, humilia davant el tron de Maria tot el que la natura produeix de gran i de sublim. Que també el nostre cor hi aboqui tots els seus afectes, escampats durant l'any en tantes coses frívoles.

Dia 16 de Maig

Sabeu quina festivitat celebra en aquest dia l'Orde del Carme? La festa de Sant Simó.

Aquest Sant ens obtingué amb les seves velles consagrades a l'oració el Sant Escapulari.

«Oh, Estrella del mar!—deia—dóna un privilegi als teus Carmelites». Fou escoltada la seva pregària i un dia tingué la ditxa inefable de contemplar la Reina del Cel voltada d'àngels que li portava la penyora amb tant de fervor demandada.

Recordant aquest benefici, humiliem-li el tribut de la nostra devoció.

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES DE MAIG

5. Dimarts.—Sant Angel, *mr. I. P.*
 11. Dilluns.—Bt. Lluís Rabatà, *cfr.*
 16. Dissabte.—Sant Simó Estock, *cf. I. P.*
 21. Dijous.—L'Ascensió del Senyor. La traslació del cos de Sant Joan de la Creu.
 24. Diumenge.—La Mare de Déu Auxiliadora.
 25. Dilluns.—Santa Maria Magdalena de Pazzi, *vg. I. P.*
 31. Diumenge.—Pasqua de Pentecostès, *I. P. i Abs. Gen.* La Mare de Déu Mitjanera de totes les Gràcies.

El vinent mes de Juny es pot guanyar *Indulgència Plenària* els dies 7, 19 i 29. Es dona l'*Absolució General* als Terciàries els dies 7, 11, 19 i 29. El dia 1 en les esglésies de l'Orde es dona la *Benedicció Papal*.

PRACTICA MENSUAL:

Caritat en el parlar.

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT ANGEL, MARTIR

(5 de Maig)

Contrasta l'austeritat de vida d'aquest Sant amb la seva candidíssima innocència, que conservà intacta des de la seva infantesa.

Els inescrutables dissenys de Déu el deixaren en quatre anys orfe de pare i mare. Des d'aquell moment es posà sota la protecció de Maria a la qual es consagrà vestint l'hàbit del seu Orde predilecte.

Treballà incansable durant la seva vida en la predicació de la paraula de Déu, concedint-li Ell, per a major eficàcia, el do de miracles.

Mori màrtir en el mateix lloc on predicava, en defensa de l'honestetat de costums, havent-li estat donades cinc mortals punyalades.

COSES DEL CARME

Zeladors de "EL CARME",—Estem molt satisfets del resultat de la campanya empresa per a propagar el nostre full. Des d'aquest lloc hem de donar les gràcies a tots els qui han cooperat a tan religiosa obra, que és penyora del seu amor a Maria Santíssima.

Desitjosos de fer un nou avenç en el camí que ens hem traçat instituïm avui els «Zeladors de EL CARME» que tindran com un deure propagar el nostre full, el full de tots aquells que senten en el seu cor l'escalf de la devoció mariana, introduint-lo en les llars on sigui encara desconegut.

Mercès a l'activitat incansable del P. Angel Prat, podem encapçalar aquesta llista amb els noms de tres entusiastes zeladors: Sr. Emili Gomà i Morell per Cervera; Sra. Magdalena Secanell per Anglesola i Sra. Josefa Ferrer de Guasch per Verdú.

Tots tres són de la província de Lleida.

En el proper número continuarem amb la llista dels de la província de Girona.

Féu-vos tots «Zeladors» introduint el full en pobles on sigui desconegut i envieu el vostre nom a la direcció de «EL CARME».

Favors de la S. de D. Carme de Sojo,—Copiem del llibre del Rnd. J. Mousó, «Carmen de Sojo»:

«Donya Victoriana Fontelles natural de Pont de Claverol (Lleida) en desembre de 1920 quedà totalment impossibilitada per a caminar, a causa d'un fort dolor en el genoll, qualificat pel metge d'*artritis aguda*. Espantada en assabentar-se que era un mal de llarga durada, invocà amb fervor la protecció de la S. de D. Carme de Sojo, fent la prometença, si no supurava el genoll i curava aviat, de publicar el favor i donar una almoina per a les despeses de la beatificació.

Al moment experimentà una gran millora i als tres dies caminava sense cap dificultat».

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
 Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

LOLOT: IMPREMTA BONET